



Arrest

nr. 103 501 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PUPLESYTE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Gar Khalay, gelegen in het district Deh Bala, provincie Nangarhar. U bent ongeveer 20 jaar oud en ongehuwd. U werkte als automechanieker in Torkham en werd op een avond meegenomen door de Taliban. Dit gebeurde toen u op weg was van Torkham naar uw huis in Ghar Kalay. De collectieve taxi waarin u zich bevond werd tegengehouden door de Taliban. De Taliban waren op zoek naar een automechanieker om hun auto te herstellen en u had uw werkkleren nog aan. U werd door hen meegenomen naar een geheime locatie en herstelde daar hun auto. De Taliban vroeg u in de toekomst nog voor hen te werken. U kon dit niet weigeren uit angst en ging hierop in. U werd na dit incident terug afgezet op de plaats waar men u meegenomen had en ging naar huis. Thuis gekomen vertelde u over uw problemen aan uw vader. Enkele dagen later vielen agenten van het districtshuis binnen op zoek naar u omdat u banden zou hebben met de Taliban. Nog enkele dagen later viel ook de Taliban het huis

van uw vader binnen omdat u hen zou verraden hebben bij het districtshuis. Uw vader waarschuwde u en samen besloten jullie dat het beter was naar uw oom in Jalalabad te vluchten. Uw oom regelde uw vertrek en 10 of 12 dagen later vertrok u uit Afghanistan. Op 05 september 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban vervolgd te worden ten gevolge van verraad bij de overheidsdiensten. Anderzijds vreest u gearresteerd te worden door de overheidsdiensten omdat u, volgens hen, banden met de Taliban zou hebben. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u uw taskara voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat de Taliban bij autopech willekeurige voertuigen moet gaan tegenhouden, op anderhalf uur van het dorp waar ze pech hebben (CGVS p. 10, 12), in de hoop een automechanieker te vinden in één van die voertuigen. Niet enkel komt het onwaarschijnlijk over dat er niet dichterbij in de buurt, bijvoorbeeld in het dorp waar zij stonden of in één van de dorpen in die buurt, een reparateur te vinden was. Ook, en vooral, kan men zich moeilijk voorstellen dat de Taliban zich, zoals u stelt met een zwaar bewapende strijdersgroep in vier of vijf pick-ups (CGVS, p. 12), door de ruwe bergstreek in het Afgaans-Pakistaanse grensgebied zou bewegen zonder bekwame technici in het konvoi. U verklaart dat u had horen zeggen dat het wel vaker gebeurde dat de Taliban autobussen tegenhield waarbij ze op zoek gingen naar mensen die voor de overheid werkten (CGVS p. 11). Het feit dat de Taliban soms overheidspersoneel van het openbaar vervoer haalt, heeft echter niets met uw beweerde situatie vandoen. Deze verklaring maakt de door u geschetste gebeurtenis dus niet aannemelijker. De geloofwaardigheidsproblemen in verband met uw kortstondige kidnapping door de Taliban tasten de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende feiten aan. De geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de agenten van het districtshuis gezocht werd omdat zij te weten zouden zijn gekomen dat u voor de Taliban werkte, wordt echter ook door andere elementen aangetast. Dat u onder dwang een auto zou hebben moeten herstellen kan bezwaarlijk als voldoende grond worden beschouwd voor de beweerde beschuldiging door de autoriteiten. U zou dan immers geen dader maar een slachtoffer zijn. Dat u door de autoriteiten zou beschuldigd worden omdat u aan de Taliban uw toekomstige medewerking toezegde kan echter evenmin worden aanvaard daar deze rekruteringspoging niet geloofwaardig overkomt. Zo stelt u dat de Taliban u, na het herstellen van de auto vroeg om hen in de toekomst te helpen bij het monteren van bommen en 'explosive devices'. Zij zouden via spionnen al op de hoogte zijn geweest van waar u woonde en u ten gepasten tijde contacteren. Daar zij wisten waar u woonde durfde u niet anders dan akkoord te gaan met hun voorstel (CGVS p. 10, 12). Het lijkt ten eerste weinig aannemelijk dat de Taliban op het moment dat ze een willekeurige techniek van de baan plukken net, via spionnen verkregen, persoonlijke informatie over deze persoon bij de hand zouden hebben. Bovendien is het weinig plausibel dat de Taliban deze willekeurige autotechniek, waarvan ze dus niet weten of deze te vertrouwen is, bij de eerste gelegenheid zouden voorstellen om actief te worden als bomtechnicus. Men mag verwachten dat vooraleer men zulk een voorstel doet, is onderzocht in hoeverre een kandidaat betrouwbaar is. Verder gaat het om een specialiteit waarvoor enige gespecialiseerde vorming, die geen deel uitmaakt van de opleiding automechanieker, vereist is. Ook de manier waarop de overheid op de hoogte zou zijn gekomen van uw nieuwe engagement bij de Taliban komt weinig geloofwaardig over. U verklaart dat de overheid zijn geheime diensten heeft en overal zijn spionnen (CGVS p. 13). Hierbij suggereert u dat één van de mannen die u om hulp vroeg, een spion was van de Afgaanse autoriteiten bij de Taliban en u aangegeven heeft (zie dossier DVZ p.4 en CGVS p. 16). Dat is echter slechts een persoonlijke mening, die u baseert op de overtuiging dat de Afgaanse geheime dienst elke persoon in Afghanistan in het oog houdt (CGVS, p. 17). Het is echter weinig aannemelijk dat een door de overheid gestuurde infiltrant bij de Taliban zijn dekmantel zou riskeren voor het aangeven van een totaal ongevaarlijke autohersteller die per toeval, onder dwang, een reparatie moet uitvoeren, uit angst een vage belofte doet maar in het geheel nog niet is ingeschakeld bij een Talibanoperatie. De geloofwaardigheid van dit incident wordt verder aangetast door een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen met betrekking tot het verloop van de situatie. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat uw vader gearresteerd en voor ondervraging meegenomen werd naar het districtshuis door de Afgaanse autoriteiten nadat ze zijn huis waren binnen gevallen (vragenlijst p. 4). Tijdens het interview op CGVS echter vermeldt u als u uw relaas doet niets meer van deze arrestatie. U zegt enkel dat de autoriteiten uw vader inlichtten over uw betrokkenheid bij de Taliban, dat ze hem zeiden dat u zich moest aanmelden in het districtshuis en dat uw vader hen antwoordde dat u nooit met de Taliban werkte (CGVS, p. 10).

Specifiek gevraagd of uw vader in het districtshuis was geweest antwoordt u echter dat u niet weet of hij in het districtshuis is geweest of niet, dat u enkel weet dat u zich moest aanmelden. Geconfronteerd hiermee stelt u dan weer dat uw vader wel langs geweest was in het districtshuis waarbij u suggereert dat hij op eigen initiatief ging. Toen u werd gevraagd te bevestigen dat uw vader zelf naar het districtshuis ging antwoordt u eerst bevestigend en stelt dan weer dat hij niet zelf ging maar meegenomen werd (CGVS p. 15). Deze verklaringen kunnen de vastgestelde inconsistentie niet ontkrachten. Moesten de feiten werkelijk gebeurd zijn komt het niet aannemelijk over dat u niet meer spontaan zou weten dat uw vader was gearresteerd en meegenomen naar het districtshuis. Ook de chronologie van uw relaas lijkt niet te kloppen. Zo stelt u in de vragenlijst dat u ontdekte dat de autoriteiten waren binnengevallen in uw huis en uw vader hadden meegenomen toen u de zaterdag volgend op uw kidnapping door de taliban, weer naar huis keerde. Twee à drie nachten later zou de Taliban zijn binnengevallen en zou uw vader u hebben opgebeld en hebben gezegd niet meer naar huis terug te keren (vragenlijst, p. 4). Gezien u in uw verklaringen op het CGVS verklaart dat u elke donderdag naar huis ging, dat u ook op een donderdag werd ontvoerd door de Taliban en dat u de zaterdag volgend op de ontvoering terugkeerde naar Torkham om te werken (CGVS, p. 10, 15) impliceert dit dat u een week na uw terugkeer naar Torkham ontdekte dat de autoriteiten waren langs geweest en dat uw vader u in de daaropvolgende week opbelde om te zeggen niet meer naar huis te komen. Bij het CGVS stelt u echter dat de autoriteiten reeds twee dagen na uw terugkeer naar Torkham langs kwamen en dat de Taliban drie of vier dagen later langskwamen (CGVS, p. 10). Het is in die versie van de feiten dus onmogelijk dat u op de bewuste zaterdag naar huis zou zijn gegaan. Bovendien stelt u specifiek rechtstreeks naar uw oom te zijn gevlucht omdat uw vader u telefonisch, en voordat u op donderdag zou terugkeren, had gewaarschuwd dat de autoriteiten u wilden arresteren (CGVS, p. 14, 15). Dat de verschillende verklaringen tot chronologieën behoren die niet samen waar kunnen zijn tast de geloofwaardigheid ervan aan. Wanneer u gevraagd wordt hoe de Taliban te weten is gekomen dat u een spion zou zijn bij de overheid, verklaart u dat de Taliban overal zijn spionnen heeft in elk dorp (CGVS p. 14). Het lijkt echter niet geloofwaardig dat de Taliban u zou vervolgen omwille van het zogenaamde feit dat u hen bij de overheidsdiensten zou verraden hebben. U verklaarde immers dat u geblinddoekt was toen men u meenam en dat u geen gezichten gezien heeft (CGVS p.12). Het enige wat u voor hen gedaan heeft, is een auto hersteld. Op basis hiervan lijkt het niet geloofwaardig dat de Taliban u als een spion zou bestempelen. Dit omdat u over geen enkele informatie beschikt omtrent de Taliban en hen dus op geen enkele manier in een gevaarlijk daglicht kan brengen bij de overheidsdiensten. Tot slot dient te worden vastgesteld dat u meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegt wanneer u toelicht waar uw vader verbleef op het moment dat u naar uw oom in Jalalabad gevlucht was. Zo verklaart u in uw relaas dat uw vader bij uw oom is gekomen, waar u met uw vader gesproken heeft over uw problemen met de Taliban en de overheid, waarna jullie samen besloten dat u het land zou ontvluchten (CGVS p 10-11). Later verklaart u nogmaals dat uw vader naar Jalalabad gereisd is (CGVS p.14) Wanneer u echter de vraag gesteld wordt of u uw vader gezien heeft bij uw oom, antwoordt u dat hij van plan was te komen maar dat u hem daar nooit gezien heeft (CGVS p. 17). De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en herkomst welke bovendien inhoudelijk onbetrouwbaar is gezien uw foutieve leeftijdsbepaling. Het totale ontbreken van relevante bewijsstukken en de tegenstrijdigheden in uw verklaringen maken uw verhaal ongeloofwaardig waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan de ingeroepen feiten en aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Deze feiten kunnen niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, waar burgers momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een bedreiging van hun leven ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt deze onveilige situatie in uw district Deh Bala echter vermijden door u te vestigen in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie waar u woont. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Jalalabad blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch

anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanisme (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan administratief dossier). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken geen elementen die een verblijf in Jalalabad onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. U verklaart verder dat uw oom in de stad Jalalabad woont en werkt en uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u goede banden onderhield met uw oom. Hij voorzag onderdak toen u Afghanistan ontvluchtte, regelde de hele reis en u had telefonisch contact met hem toen u reeds in België verbleef. (CGVS p. 5). U bent van beroep mecanicien en hebt hierin jarenlange ervaring opgebouwd wat voor u de mogelijkheid biedt uw beroep ook in Jalalabad uit te oefenen. Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en herhaalt zijn asielrelaas. Hij stelt dat de tegenstrijdigheid over de aanhouding van zijn vader te wijten is aan de onduidelijke vragen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij wijst erop dat zijn raadsman hier ook reeds een opmerking over gemaakt heeft tijdens het gehoor.

Verder stelt verzoeker dat hij geen binnenlands vluchtalternatief heeft in Jalalabad. Verzoeker kan immers ook in Jalalabad worden vervolgd aangezien de vervolging ook uitgaat van de Afghaanse autoriteiten. Bovendien heeft verzoeker geen nauwe banden met zijn oom en kan hij niet op verdere steun van zijn oom rekenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat de taliban bij autopech willekeurige voertuigen tegenhouden in de hoop in één van die voertuigen een automecaniciën te vinden.

De Raad acht het ook niet aannemelijk dat de taliban op het moment dat ze een willekeurige mecaniciën van de baan plukken persoonlijke, via spionnen verkregen informatie over deze persoon bij de hand zouden hebben.

Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban deze willekeurige mecaniciën, van wie ze niet weten of hij te vertrouwen is, meteen voorstellen om voor hen te werken als bomtechnicus.

Het is ook niet aannemelijk dat de taliban verzoeker als een spion zouden bestempelen. Verzoeker was immers geblinddoekt toen men hem meenam en hij zou geen gezichten hebben gezien. Het enige wat hij voor de taliban heeft gedaan, is een auto herstellen.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de aanhouding van zijn vader, over de chronologie van zijn relaas en over waar zijn vader was toen verzoeker bij zijn oom in Jalalabad verbleef. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de vragen die verband houden met de eerste tegenstrijdigheid onduidelijk waren. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker bij het overzicht van de redenen waarom hij zijn land had verlaten niet vermeldde dat zijn vader werd meegenomen naar het districtshuis. Nochtans werd hem gevraagd zo volledig mogelijk te zijn (gehoorverslag, 10). Bovendien antwoordde verzoeker op de vraag of zijn vader zelf naar het districtshuis was gegaan eerst bevestigend en stelde hij pas vervolgens dat ze hem hebben meegenomen en dat hij niet zelf is gegaan (gehoorverslag, 15). De Raad ziet niet in waarom deze vraag onduidelijk zou zijn of hoe deze vraag voor verwarring kan hebben gezorgd.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De

commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat een medisch onderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 13 september 2012 ouder dan achttien jaar was, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (Dienst Voogdij, leeftijdsbepaling, 19 september 2012). Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd. De vraag of verzoeker nauwe banden heeft met zijn oom en al dan niet op verdere steun van zijn oom kan rekenen, is hier dus verder niet aan de orde.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers betoog dat de Afghaanse autoriteiten hem ook in Jalalabad kunnen vervolgen niet opgaat aangezien hierboven is vastgesteld dat aan verzoekers asielaanbod en dus ook aan de vervolging door de overheid geen geloof kan worden gehecht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER